

Bibeholdelse af de paa dette Budget betydelige tilfældige Udgifter, thi dem holder jeg udenfor, men jeg sammenligner det med Budgettet, værende 48,379 Kr. Større for de militære Udgifters Vedkommende end Budgettet for 1879—80, og saa bliver altsaa den af de to Love uafhængige Forsøgelse 213,888 Kr. For nu at vise, at man faaer et ganske andet Tal ud end de 405,943 Kr., som det ærede Medlem mener, at man skulde formindste Marinens Budget med, for at komme tilbage til Forudsætningerne for ifjor, saa siger jeg, at af disse 213,888 Kr. er der, som jeg igaar viste, to Udgiftsposter, som ikke ville være afhængige af Søværnslovene ifjor, men som ere begrundede i tidligere Bevillinger af Rigsdagen. Det er nemlig det, som „Ornens“ Kogt koster, og som de forsøgede Udgifter til et nyt Dampskib til Kongen andrager, nemlig et Beløb af 49,500 Kr. Drager jeg dette fra den foregaaende Sum, faaer jeg meget nær den samme Sum, som jeg igaar nævnte, nemlig 164,388 Kr., som er alt det, hvormed Budgettet paa de Poster, som jeg vilde talde, hvad der nok kan forstaaes, de „frie Poster“, overstiger det Bestaaende, jeg tror, at jeg baade igaar og idag har paavist dette, at Søværnsloven af 28de Mai f. V. har foranlediget en forsøgt Beføstning af omtrent 430,000 Kr., medens Lønningsloven af 24de Juli har foranlediget en Udgiftsforskielse af 15,486 Kr., men denne sidste Lønningsforskielse var jo ikke nogen absolut Følge af Søværnsloven. Dernæst tror jeg at have godtgjort, at den Sum, som hverken er foranlediget ved de nye Søværnslove og heller ikke ved de tidligere Bevillinger paa Rigsdagen, men hvormed altsaa dette Budgetforslag overstiger Budgettet ifjor, i Virkeligheden er et Hundrede og nogle og tressindstyve Tusinde Kroner. — De senere Bemærkninger af det ærede Medlem skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Man syntes at mene, at Pandserfibe kunne holde, lige til Pandseret slides af. I saa Fald vil jeg dog anbefale det ærede Medlem at stemme for et nyt „Delgoland“, thi da det har 12 Tommers Pandser, vil det være et Skib, som vil kunne holde længe. Naar det ærede Medlem mener, at der vil komme saa overordentlig store Udgifter paa Grund af det forsøgede Slid ved, at Udstyringen er bleven saa meget stor, skal jeg bemærke, at det i Virkeligheden er saa overmaade Lidt, hvad Udrustningens Størrelse i saa Henseende vil foranledige, at det vistnok er temmelig forsvindende. Derimod skal jeg villig indrømme, at nogle af Driftskontierne ved Værftet maa ønskes noget forsøgede i de paafølgende Aar, men det er, fordi disse Konti i Virkeligheden stadig have været noget for smaa i de senere Aar. Der er jo kommet forskellige nye Skibe til, men man har desuagtet ikke villet gaa ind paa at forsøge f. Ex. Vedligeholdelseskontoen. Det kan jo i Virkeligheden dog ikke gaa i Længden; efterhaanden som man faar flere Skibe,

maa man ogsaa anvende Mere til Vedligeholdelsen; men det er da forøvrigt et Forhold, som slet ikke staar i Forbindelse med de nye Søværnslove.

Herved skal jeg slutte mine Bemærkninger til det ærede Medlem og blot omtale et enkelt Ændringsforslag, som jeg igaar glemte at omtale. Det er Forslaget under Nr. 125, som angaar en foreslaaet Regtelse af Bestillingsstillæg til Chefen for Søminevæsenet. For det Første skal jeg bemærke, at Ændringsforslaget er urigtigt affattet, men maaste den ærede Ordfører vil udtale sig derom. Jeg har nemlig ikke forlangt en Forskielse af 800 Kr. til den paagældende Embedsmand; Sagen er den, at jeg blot ønsker at bevare Kontoen, som den er. Den paagældende Embedsmand er Chef for Søminevæsenet, der er tilstaaet ham et personligt Tillæg, men under den Forudsætning, at dette personlige Tillæg ikke skulde vedvare længere, indtil han blev Kommandør paa næstaldste Gage. Da Finantslovsforslaget blev udarbejdet, var han endnu ikke Kommandør paa næstaldste Gage, og sølgelig blev hans personlige Tillæg sat med paa Finantsloven. Nu er han imidlertid bleven Kommandør paa næstaldste Gage. Ændringsforslag er altsaa ikke stillet af mig, men jeg har underrettet Udvalget om det Skete, idet jeg ønskede Bemyndigelsen til vedblivende at kunne ubetale det bevilgede personlige Tillæg til Chefen for Søminekorpset. Altsaa, Meningen er den samme som i dette Ændringsforslag, men Ændringsforslaget er selvfølgelig ikke rigtig affattet. Medens jeg nu omtaler Ændringsforslaget vil jeg tillade mig varmt at anbefale det. Dette, at vedkommende Chef ikke skal have Tillæget længere, end til han bliver Kommandør paa næstaldste Gage, er i Grunden i naturlig Analogi med en Bestemmelse i Lønningsloven, hvorefter Bestillingsstillæg til f. Ex. Løjtnanter, Skvadronfører, Chefen for Søofficersskolen skal ophøre, naar de blive Kommandører paa næstaldste Gage. Det er nu i og for sig en overordentlig urimelig Bestemmelse, og den vil særlig være det for Chefen for Søminekorpset. Det er en Mand, som efter Søværnsloven skal være Kommandør; det vil altsaa sige, han skal for at blive Chef være Kommandør og saa skal han opgive sit Bestillingsstillæg, naar han bliver Kommandør paa næstaldste Gage; han har altsaa i Reglen overmaade kort Tid at nyde dette Tillæg. Da det tilmed er en overordentlig anstrengende Post, som i meget betydelig Grad lægger Beslag paa den paagældende Officerss Evner og Tid, vil jeg henstille foreløbig til det ærede Udvalg og senere til det høitærede Thing, om der dog ikke kunde være Anledning til at lade vedkommende Officer beholde dette Bestillingsstillæg og ikke af Hensyn til theoretiske Betragtninger tage det fra ham. Det kunde jo f. Ex. foreløbig vedblive, indtil han blev Kommandør paa ældste Gage, hvilket jo altid er nogen Tid. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Paulsen) udtalte, at